Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 52 JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, MARCH 16, 1996 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СУБОТА, 16-го БЕРЕЗНЯ 1996 р. Ч. 52. РІК CIII

10-ТА РІЧНИЦЯ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ ТРАГЕДІЇ В ЦЕНТРІ УВАГИ НАРАД ЕКЗЕКУТИВИ УАКР

Ню Йорк (Р. Барановський). — Жалібне відзначення трагедії Чорнобиля у 10-ту річницю і ряд інших важливих справ були предметом нарад Екзекутиви Української Американської Координаційної Ради, що відбулися тут, в суботу, 10-го лютого 1996 року. У нарадах, що ними проводила голова Уляна Дячук, взяли участь теж голова Крайової Ради д-р Богдан Шебунчак і заступник голови Володимир Сохан.

Після прийняття порядку нарад і протоколу з попередніх нарад, що його відчитав протоколярний секретар Осип Труш, звітували члени Екзекутиви.

Євген Стахів брав участь в праці Комітету підготови відзначення 10-річчя трагедії Чорнобиля. Комітет створено на спільній нараді представників УККА, УАКРади і Фундації Допомоги Дітям Чорнобиля. Координатором Ділового комітету призначено Олеся Кузьму, а заступником Андрія Ластовецького і Мирослава Шміґля. До Комісії фінансів увійшли: В Сохан — голова і члени Анна Кравчук і Іван Винник. До Контрольної комісії: Осип Труш, Євген Івашків і Богдан Кекіш. До почесної Президії: владики всіх церков і голови централь.

Разом з А. Ластовецьким і д-ром А. Лозинським відбув зустріч з амбасадором А. Зленком для обговорення підготови відзначення 10-річчя трагедії Чорнобиля. Він також спільно з А. Ластовецьким займався підготовою віча, на якому виступав міністер спорту і молоді Валерій Борзов 4-го лютого в Народному Домі, яке було спонзороване УАКРадою, УККА і Українською Спортовою Централею. На вічу зібрано 60,000 дол. на Український Олімпійський Комітет.

Ігор Ґавдяк, директор бюра УАКР у Вашінґтоні на доручення голови УАКР У. Дячук репрезентував УАКР на двох засіданнях Комітету „Виклик Чорнобиля '96" в амбасаді України у Вашінґтоні.

Представник амбасади Ярослав Войтко, який репрезентував амбасадора Ю. Щербака на засіданнях повідомив, що влаштовує щорок „Нешенел преєр брек-

(Закінчення на стор. 3)

Заперечують фінансування Москвою передвиборчої кампанії Л. Кучми

Київ (УНІАР). — Публікація в газеті „Комсомольская Правда" про те, що Москва фінансувала передвиборчу кампанію Л. Кучми, є брехнею, сказав 13-го березня голова Ради Національної Безпеки України Володимир Горбулін.

Як уже інформовано, день раніше „Комсомольская Правда" надрукувала статтю, в якій сказано, що Москва виділила в травні 1994 року експортні квоти на нафту, призначені для фінансування передвиборчої кампанії сьогоднішнього Президента України.

„Я впевнений тільки в одному, що цього не було, а коли було б, то це стало б відомо, — сказав В. Горбулін. — Ніхто ніколи не фінансував виборчу кампанію Президента Кучми в Росії, я можу за це ручатись".

За словами В. Горбуліна, за гроші, згадані в статті, можна було б стати Президентом не тільки України. Він сказав, що якби такі суми дійсно використовувались Л. Кучмою, то ніякої передвиборчої боротьби взагалі не було б. В. Горбулін не дав пояснень цього твердження.

Голова РНБ вважає, що „це хтось перед візитою президента Росії до України робить усе, щоб погіршити відносини між президентами і між країнами в цілому, і тому використовують найнизькопробніші можливості; порядністю тут не пахне".

Останнім часом в російській пресі з'явилося багато статтей, скерованих проти Л. Кучми, сказав В. Горбулін. На його думку, це робиться якимись політичними силами, щоб зірвати зустріч президентів. „Я до цього ставлюся як до байки, пліток, які почувають себе в наших газетах так вільно", — додав він.

Голова Республіканської Партії України і депутат Богдан Ярошинський сказав, що публікація в „Комсомольской Правде" є втручанням у внутрішні справи України.

„Треба дивитися кому це вигідно. А вигідно це тим, хто хоче дискредитувати Президента Леоніда Кучму, який тепер стоїть на послідовному державницькому становищі. Вигідно це також тим, хто хоче загострення українсько-російських відносин", — сказав він.

Об'єднують зусилля в боротьбі з тероризмом

Шарм-ель-Шейк, Єгипет. — Як уже повідомлялося, в цьому єгипетському місті відбувалася міжнародна зустріч, на якій ішла мова про врятування мирного процесу на Близькому Сході і унеможливлення нових кривавих акцій з боку мусулманських екстремістів. У ній взяли участь керівники держав, урядів і міністри закордонних справ 27 країн.

Відкриваючи зустріч, президент Єгипту Госні Мубарак висловив сподівання, що близькосхідний мирний процес вдасться спільними зусиллями врятувати. Водночас він сказав, що „тероризм не є явищем ісламським, він суперечить мусулманській релігії так само, як й іншим релігіям та цивілізаціям".

Президент ЗСА Билл Ккінтон у своєму виступі підкреслив, що вже сама зустріч є поважним свідченням загального занепокоєння тероризмом, і закликав її учасників „з новою силою шукати ефективних способів запевнення миру і спокою у світі". Він пообіцяв 100 млн. дол. фінансової допомоги Ізраїлеві для посилення боротьби з

(Закінчення на стор. 3)

СЕНАТ ЗДЕРЖАВ ДОПОМОГУ БОСНІЇ

Вашінґтон. — На пропозицію провідника сенатської більшости сен. Роберта Дола у четвер, 14-го березня, Сенат проголосував, за стриманням 200 млн. дол. допомоги боснійському урядові, до часу виїзду з країни іранського військового та розвідчого персоналу. Згідно з дейтонським договором, усі закордонні військовики мали виїхати до 19-го січня, але іранці— союзники боснійських мусулманів, залишилися та становлять дражливо-турбуючий елемент не тільки для ЗСА, але й для присутніх там військ НАТО.

На думку сен. Р. Дола громадяни Боснії потребують і заслуговують на допомогу, одначе не можна іґнорувати переступлення ними деяких точок дейтонської угоди, зокрема їхнього дальшого спілкування з іранським військовим персоналом і розвідкою, бо це загрожує майбутності Боснії, як европейської плюралістично-демократичної держави.

Турбуючись невиконанням деяких точок згаданої угоди, секретар Державного департаменту Воррен Крістофер вибуде у Женеві в понеділок, 18-го березня, зустріч з боснійськими, сербськими і хорватськими лідерами, щоб порушити ці питання та дійти до їх конкретного полагодження.

Призначено нового начальника Генерального штабу ЗС України

Київ (Р. Р.). — У вівторок, 13-го березня, Президент України Леонід Кучма в Міністерстві Оборони представив нового начальника Генерального штабу Збройних Сил України, генерал-лейтенанта Олександра Затикайла, який раніше був командиром 13-го армійського корпусу Прикарпатської військової округи.

Походить О. Затикайло з Полтавщини, має 47 років, закінчив Військову академію ім. Фрунзе в 1977 році та Військову академію Генерального штабу у 1993 році. Указ про його призначення Президент Л. Кучма підписав 12-го березня.

Делеґація Голляндії відвідала Україну

Київ (Р. Р.). — Тут 12-14-го березня перебувала урядова делеґація Голляндії, яку очолив прем'єр-міністер Вім Кок.

Під час зустрічі з Президентом України Леонідом Кучмою підписано спільну декларацію про основи відносин між Україною і Голляндією. Як зазначив прем'єр-міністер Голляндії, політичні та економічні реформи в Україні покищо недостатні, але в обидвох сферах досягнуто великого поступу. Якщо українська сторона докладе зусиль зі свого боку, то й світова громадськість їй допоможе. Голляндія готова проаналізувати „найкращі для України шляхи виходу на західні ринки".

На думку Кока, найбільш перспективними напрямками співпраці України і Голляндії є збереження енергії та довкілля, а також розвиток портів, водопостачання, агро-промислового сектора, фінансової і банкової системи. Він вважає, що треба розвивати також співробітництво малого та середнього підприємництва.

Відбулася зустріч голляндської делеґації з головою Верховної Ради України Олександром Морозом. На закінченні зустрічі на пресовій конференції О. Мороз позитивно оцінив перспективи розвитку відносин між Україною і Голляндією.

Міністер закордонних справ Геннадій Удовенко висловив задоволення станом розвитку відносин між обома країнами і подякував міністрові закордонних справ Голляндії Гансові ван Мірльо за політичну і фінансову підтримку, яку Голляндія надає Україні.

Білоруси остерігають Україну

Київ (Р. Р.). — Тут у четвер, 14-го березня, газета „Дейлі-Експрес" надрукувала повідомлення, що сойм Білоруського народного фронту (БНФ) засудив дії білоруського президента Олександра Лукашенка під час останньої візити до Москви.

Домовлення про поглиблення інтеграції між Білоруссю і Росією Білоруський народний фронт в оприлюдненій заяві назвав „цинічною торгівлею білоруським суверенітетом". Автори заяви вважають, що „Лукашенко і Єльцин дбають про свої власні інтереси: Єльцин, здійснюючи геноцид у Чечні й отримуючи там поразку, хоче за рахунок поглинення Білорусі виграти президентські вибори, Лукашенко сподівається укріпити режим своєї одноособової влади і через насильницьке введення подвійного громадянства видертися на вершину російської влади".

У зв'язку з такими діями керівників Росії і Білорусі, БНФ звернувся до населення України зі словами: „Бережіть Україну! Якщо імперія захопить Білорусь, це стане першим кроком до захоплення України. Автори звернення закликають українців „не піддаватися нещирим московським ініціяторам і спробам втрутитися в державне життя України".

Молодь критикує проєкт конституції

Київ (УНІАР). — „Проєкт конституції України з 24-го лютого 1996 року не відбиває засад демократичного суспільства і потребує серйозного допрацювання", — таку діягнозу зробили молодечі організації на „круглому столі", що відбувся 13-го березня. Тема зустрічі, організованої Асоціяцією „Свобода Слова", була „Нова конституція України: між тоталітаризмом та демократією".

Організації-учасники конференції — київська філія Української Студентської Спілки, Наукове Товариство ім. Лупинського, Фонд Сприяння Розвиткові Політичної та Правної Культури — ухвалили комюніке, в якому сказано, що проєкт конституції треба „зробити предметом всенародного обговорення шляхом винесення його за межі державновладних структур".

Молодь критикувала суперечливі розділи проєкту конституції, зокрема щодо розподілу уповноважень між гілками влади. Учасники дійшли до висновку, що між Президентом і Кабінетом Міністрів такого розподілу влад якраз і немає. За новою редакцією конституції, Президентові надається такі уповноваження: здійснювати загальне керівництво зовнішньополітичною діяльністю; звільняти з посту прем'єр-міністра без згоди

(Закінчення на стор. 4)

В Україні

БАГАТІ БЕЗРОБІТНІ

СТРИЙ, ЛЬВІВЩИНА. — У Стрию на залізничній станції міліція затримала двох безробітних, у яких сконфіскована рушницю чужоземного виробництва, а також 17,000 дол., 3,400 форинтів і 50 млн. російських рублів.

УКРАЇНСЬКА РОТА ВИРУШАЄ В АНГОЛЮ

КИЇВ. — Звідси 12-го березня до Анголі відправлено 901-шу понтонно-мостову роту Збройних Сил України в рамках миротворчої місії ООН. Як сказав генерал Володимир Безродний, відправа 200 українських вояків затрималась до березня через брак грошей. Підготовча група дев'ятьох осіб вилетіла в Анголю раніше для підготови прибуття роти. З Миколаєва до берегів Анголі 24-го лютого вийшов корабель американської компанії „Глобал контейнер лайн", завантажений 121 одиницею військової техніки для українських миротворців, які перебуватимуть в Анголі протягом одного року. Як компенсацію за миротворчу місію, Україна отримає від ООН 2.6 млн. дол.

О. МОРОЗ ЗАКЛИКАВ КРИМСЬКИХ ДЕПУТАТІВ НЕ ЗАГОСТРЮВАТИ СИТУАЦІЮ

СИМФЕРОПІЛЬ. — До Президії кримського парляменту надійшов факс від голови Верховної Ради України Олександра Мороза. У листі сказано, що положення про Крим у проєкті конституції України є лише точкою зору окремих членів працюючої групи. Голова українського парляменту закликав кримських парляментаристів не ухвалювати рішень, які могли б негативно вплинути на ситуацію в Криму і Україні. Лист О. Мороза надійшов після того, як надзвичайна сесія Верховної Ради Криму 10-го березня ухвалила постанову, у якій констатується, що проєкт конституції України „порушує зобов'язання України бути гарантом правного статусу Республіки Крим", тому кримський парламент скористається своїм правом і затвердить конституцію Криму на загальнокримському референдумі.

УКРАЇНСЬКІ ПІДПРИЄМЦІ ВІДКРИЛИ ВИСТАВКУ В ІНДІЇ

КИЇВ. — До Індії на міжнародну виставку „Україна в Індії" повезли свою продукцію понад 150 підприємств різних форм. Виставку в Делі зорганізувало Міністерство Зовнішніх Економічних Зв'язків України, акціонерне товариство Торговий Дім „Україна - Америка". Очолив українську делеґацію міністер машинобудування і конверсії Валерій Малєв. Участь у виставці беруть підприємства машинобудування, електроніки, електроенергетики та приладобудування, хемії та металюргії, будівництва і харчової промисловости.

УЗГОДЖУЮТЬ ЛІНІЇ КОРДОНУ МІЖ УКРАЇНОЮ І МОЛДОВОЮ

КИЇВ. — Тут групи спільної українсько-молдовської Комісії працюють над узгодженням лінії кордону в Одеській та Вінницькій областях, на які припадає 90 відсотків усього українсько-молдовського кордону. Третя тура переговорів відбудеться у Могилів-Подільському. Керівник української групи Леонід Осаволюк зазначив, що українська сторона наполягатиме на затвердженні початкової південної точки кордону в районі гирла річки Прут.

ТЕЛЕРАДІОКОМПАНІЮ ВІДБУДОВУВАТИМЕ ДЕРЖАВА

КИЇВ. — Увесь обсяг робіт щодо відновлення приміщень, обладнання та апаратури Державної телерадіокомпанії, втраченого після пожежі, що сталася в ніч з 8-го на 9-го березня, візьме на себе держава. Про це заявив Президент України Леонід Кучма, оглянувши 13-го березня місце події. „Я глибоко переконаний, я дещо розумію в цих питаннях, — сказав Л. Кучма. — Телерадіокомпанія разом з комітетом не готові виконати там і п'ять відсотків робіт. Так що сьогодні є доручення від Уряду, що до кінця цього місяця повинно бути поставлено чітко, розписано обсяги робіт і виконавців цих робіт".

УНА ВИМАГАЄ РЕЗИҐНАЦІЇ ГЕНЕРАЛА БАННИХ

КИЇВ. — Українська Національна Асамблея виступила із заявою, в якій вимагає резиґнації голови Державного комітету з кордону Віктора Банних. „'Український' генерал Банних підписав дев'ять документів, що суттєво обмежують державний суверенітет України над своїми кордонами і суперечать законові України про державний кордон, — сказано в заяві з приводу наради командувачів прикордонними військами СНД, що відбулася 5-6-го березня. — Як видно з цих угод, російськомовні патріоти України в лампасах, користуючись відсутністю контролі з боку владних структур, крок за кроком втягують Україну в московський хомут". УНА також виступила за надання всім ділянкам кордону України статусу державного.

ВІЙСЬКОВА РАДА ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ

СЕВАСТОПІЛЬ. — Військова рада Військово-Морських Сил України у зверненні до державних адміністрацій областей, районів і міст пише, що 3,500 військовослужбовців не мають помешкань, і просить, щоб міста та обласні центри побудували по два помешкання на рік для військовослужбовців України. Цього року 50 помешкань для військових моряків придбала Київська Міська Рада і плянує закупити наступного року ще 20 помешкань. Допомагають морякам Івано-Франківська, Чернігівська, Херсонська, Донецька, Вінницька області та місто Симферопіль.

В АМЕРИЦІ

ДОСІ АМЕРИКАНСЬКА ТЮТЮНОВА індустрія впродовж понад40 років завжди виступала одним фронтом і тому була сильним лобістом в обороні своїх інтересів. Одначе у середу, 13-го березня, ця довголітня одностайність зазнала першого розколу, коли одне із відомих тютюнових виробництв, Ліґґетт, вирішило визнати свою провину у судовому процесі проти цілої тютюнової індустрії. У згаданому процесі обвинувачують тютюнову індустрію у свідомості того, що нікотина є шкідливим наловим чинником. Аналітики уважають, що цей крок зі сторони виробництва Ліґґетт ослабить силу тютюнової індустрії та допоможе Федеральному управлінню харчів і ліків встановити гостріші правила щодо тютюнової індустрії.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ УРЯДУ президента Билла Клінтона повідомили, що розпочато намагання дійти до згоди у завзятій та жорстокій війні Наґірного Карабаху, території етнічних вірмен в Азербайджані. Ці заходи розпочато на найвищому рівні не тільки для того, щоб припинити боротьбу, але також щоб допомогти забезпечити цю територію для видобування нафти. До Азербайджану та Вірменії відправлено заступника дорадника крайової безпеки Сенді Берґер і заступника секретаря Державного департаменту Строба Толбатта, щоб переконали президента Азербайджану Гайдара Алієва і президента Вірменії Левона Тер-Петросіяна приїхати до Москви наступного місяця на переговори в цій справі з високопоставленими американськими та російськими чинниками.

У СВІТІ

КИТАЙСЬКІ ГЕНЕРАЛИ остерегли, що втручання Вашінґтону у конфлікт між Китаєм та Тайваном може спричинити додаткові проблеми. Вони запевнили свій комуністичний уряд, що не дозволять жодному американському військовому кораблеві ввійти у китайські територіяльні води. Як уже повідомлялося, Вашінґтон назвав маневри китайської армії, фльоти і летунства поблизу берегів Тайвану „помилковим кроком" і післав у той регіон два кораблі-літаконосці, декілька крейсерів, есмінців та міноносців. „Це заходи попереджувальні. Ми не думаємо, що справа дійде до застосування сили",— сказав командуючий 7-ою фльотою ЗСА віцеадмірал Арчі Клеменс. Такої ж думки і департамент оборони Японії. У своїй офіційній заяві японці передбачають, що небезпечні китайські маневри зі застосуванням бойових ракет закінчаться 23-го березня, в день президентських виборів на Тайвані.

ЖЕРТВАМИ ОЗБРОЄНОГО декількома револьверами маніяка стали 16 маленьких школярів віком 5-6 років та їхній учитель. Трагедія сталася у шкотському місті Данблейн. Закінчивши свою чорну справу, вбивця застрілив і себе. „Я шокована тим, що трапилося у Данблейні",— говорить у своєму післанні королева Великобританії Єлисавета II. Поліція виявила, що злочинцем був 43-річний Томас Гамілтон і що 20 років тому він був вихованком у місцевій скавтській організації, звідки його вигнали за фотографування напівголих хлопчиків. Відтак він весь час намагався повернутися у скавтський рух, але його туди більше не допустили.

Прокуратура України звинувачує двох депутатів

Київ (Р. Р.). — Комісія Верховної Ради України з питань законности і правопорядку задовольнила прохання Генеральної прокуратури України про позбавлення депутатського імунітету члена кримського парламенту Олександра Круглова, якого звинувачують в антидержавній діяльності, та депутата Чернівецької Міської Ради Богдана Кравчука, якого підозрівають у хабарництві.

Проти О. Круглова порушено карну справу за статтею 62, частина 2 Кримінального кодексу України на підставі його виступу 6-го вересня 1994 року на вічу в Севастополі, де він закликав учасників несанкціонованого віча боротися за вихід Севастополя і Криму зі складу України та приєднання до Росії.

Після порушення проти нього карної справи, Круглов продовжував організувати в Севастополі несанкціоновані мітинги, агітував за знищення в місті української символіки. Про це поінформував заступник генерального прокурора України Олександер Христенко. За його словами, провину Круглова вже доведено, але його не можуть засудити через депутатську недоторканість. Верховна Рада Криму не дає згоди на притягнення Круглова до відповідальности, тому Генеральна прокуратура звернулася за таким дозволом до Верховної Ради України. Комісія згоду дала, але тепер це питання ще вирішуватиметься на Президії та сесії Верховної Ради України.

Щодо звинувачень Б. Кравчука, то про це багато писалося в місцевій пресі і для мешканців Чернівець не є несподіванкою. Б. Кравчук — директор міського госпрозрахункового центру, або кажучи простіше, директор Калинівського базару. Його звинувачують у тому, що він у своїх підлеглих брав хабарі і 20-го вересня 1995 року його спіймано при отриманні 1,500 доларів. Справу проти нього порушено, але Міська і Обласна Ради не дали дозволу на притягнення його до відповідальности. Сам Б. Кравчук заявив, що головними ракетирами на Калинівському базарі є працівники правоохоронних органів, з якими він боровся і тому вони його підставили. Працівники базару виступають на захист свого директора.

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

А власні сили найпевніші

Здається, три роки тому мало хто сподівався, що Україна — цей „небажаний байстрюк совєтської перестройки і розпаду СССР", за дотепним висловом Мартіна Зіффа, — стане раптом цілком бажаним, хоч і далеким та досить бідним родичем американської Адміністрації. „Бридка Україна", „смітник Европи" і, звичайно ж, „колиска антисемітизму" — як її натхненно описували західні засоби масової інформації, — перетворилася на „стрижень европейської стабільности", за словами Строба Толботта; „стратегічний пріоритет в Европі", за висловом Воррена Кристофера; і, зрештою, на „одну з найдавніших націй Европи", як її схарактеризував Билл Клінтон, який правдоподібно, кільканадцять років тому навряд чи взагалі щонебудь чув про існування цієї „найдавнішої нації".

Неофіційна візита Президента Леоніда Кучми до Вашінґтону наприкінці лютого набагато ширше висвітлювалася американською пресою, ніж його ж таки офіційна візита півтора року тому, не кажучи вже про давніші візити попереднього українського Президента. За два дні візити Президент Кучма спромігся зустрітися з президентом ЗСА Б. Клінтоном, віцепрезидентом А. Ґором, державним секретарем В. Кристофером, секретарем з питань оборони В. Перрі та секретарем скарбу Р. Рубіном, тобто фактично з усіма найвищими особами американської Адміністрації.

Нововідкритої діжки українсько-американського меду не зіпсувала навіть ложка дьогтю, завбачливо вкинута саме на час візити Л. Кучми впливовою американською газетою „Лос Анджелес Таймс". Ішлося в її публікації про сенсаційну справу: продаж українським заводом Антонова транспортових літаків колюмбійській наркомафії.

Реакція української і, що цікаво, американської сторони на цю публікацію була стриманою. Президент Кучма дав зрозуміти, що Україна не має засобів, щоб з'ясовувати походження грошей у своїх закордонних клієнтів, ані, тим більше, стежити за використанням придбаних ними товарів. У даному випадку, натякнув він, це обов'язок колюмбійського, а не українського Уряду. Схоже, що з великої російської чи, пак, лосанджелівської хмари випав доволі скромний дощ.

Адріян Каратницький на сторінках газети „Ню Йорк Таймс" цілком слушно оцінює українсько-американське зближення як важливий крок Білого Дому „вбік від російськоцентричної закордонної політики". За всієї важливости цього кроку, його значення не варто, однак, переоцінювати: політика Заходу довго ще буде русоцентричною, попри певні (досить важливі для України) корективи. Підтвердженням цього — ще понад 10 блн. дол., виділених Заходом нещодавного на підтримку російських „реформ" чи, точніше, на порятунок єльцинського режиму напередодні президентських виборів у червні цього року. Порівняно з цими грішми, однобільйонова субсидія для України виглядає справді сумою радше символічною, хоч американські засоби масової інформації одностайно підкреслюють: Україна стала сьогодні четвертим (за обсягом) отримувачем американської допомоги після Ізраїля, Єгипту й Росії.

Та найпереконливішим і, мабуть, найсумнішим виявом західнього русоцентризму є вперте небажання західніх політиків зайняти чітке й справді вимогливе становище щодо російської агресії у Чечні. Ґеноцид розперезаної воячьчини щодо маленького гірського народу послідовно трактується західніми „лібералами" як „внутрішня справа" Росії. „Трагічні події в Чечні не є достатньою підставою, щоб не допомагати Росії в її відважних спробах реформувати свою економіку", — так окреслив становище Міжнародного валютного фонду його директор Мішель Камдессю.

Це лицемірство чи, дипломатичніше кажучи, „прагматизм" Заходу повинні послужити добрим застереженням для України. Країни Заходу, як відомо, не мають постійних друзів, а мають лише постійні інтереси. Сьогодні ці інтереси в якихось пунктах збігаються з українськими, але завтра ці інтереси можуть виявитись цілком іншими і Україна буде тоді так само легко зраджена, як Чечня (чи, скажімо, як Чехія у 1938 або ціла Східня Европа у 1945 році). А тому, хоч яким приємним і справді важливим є поліпшення стосунків з Америкою, Україна повинна покладатись передусім на власні сили. Жодна Америка не зробить Україну справді демократичною, стабільною і розвиненою державою, якщо цього не зроблять самі її мешканці.

Осип Труш

ЧИ ЗАЛІЗНА ЗАВІСА ЗНОВУ ОПУСТИТЬСЯ?

День 5-го березня ц. р. пригадує нам, що 50 років тому, коли прем'єр Вінстон Черчіль на прохання президента Трумана приїхав до його стейту Мізурі, щоб відзначити перемогу над Гітлером і закінчення Другої світової війни та обговорити пляни закріплення миру в усьому світі. Сам Труман був тоді під впливом домінуючої політичної течії, яка до безтями вірила, що Сталін змінив свої імперські пляни і запанує мир в цілій Европі, а особливо в орбіті східньоевропейських держав, які опинилися під совєтською окупацією. Жертвами цієї совєтської експансії стала Варшава, Берлін, Прага, Відень, Будапешт і Софія і паралельно з тим спустилася залізна завіса на ці країни, про яку перший раз Черчіль згадав у своїй аналітичній промові в малому університеті в Фултоні, Мізурі.

Те, що сказав Черчіль, було неначе вибухом бомби, бо тоді в ЗСА в переважаючій більшості вірили під впливом комуністичної пропаґанди, яка просякла майже всі прошарки Уряду ЗСА, що зі Сталіном їм вдасться втримати мир і порядок в Европі і що все буде в порядку, бо СССР по великих людських і економічних втратах не буде думати про загарбання інших народів і поширення комуністичної пропаґанди.

Та інакше і тверезо це бачив Черчіль, який мав глибокі знання всесвітньої історії, а тим більше Росії. У цій промові він ствердив, що Захід має бути сильним економічно і мілітарно, бо це є єдиний шлях до збереження рівноваги сил і закріплення миру, який тоді, на його думку, Сталін не мав наміру дотримуватися. Він сказав, що „Росія не хоче війни у своїй експансивності, але бажає мати вільну руку продовжувати намічений курс, ширити свої впливи й ідеологію там, де намає рішучости і сили ставити їм опір. Те, що я бачив, коли вони були нашими альянтами проти Гітлера під час війни, переконує мене в тому, що СССР рахується тільки з сильними, а до слабих не має найменшого респекту. Тому нема у мене найменшого сумніву, що вони будуть наступати на всіх фронтах там, де не буде опору їх зупинити".

Ця його аналітична доповідь викликала під впливом комуністичних елементів дуже гострий відгук. На президента Трумана посипалися обвинувачення, що він повинен був ознайомитися з текстом доповіді Черчіля, перш ніж він її виголосив, а тодішній американський журналіст Волтер Липман назвав виступ Черчіля „катастрофічною помилкою", бо таке обвинувачення СССР може спонукати його до воєнних дій супроти ЗСА і альянтів. Ось так виглядала тоді в Америці політика, запаморочена п'ятою колоною комуністів.

Щоб дещо зм'якшити напади на себе, президент Труман звернувся до Сталіна, щоб той приїхав до ЗСА і з тієї самої трибуни дав відповідь Черчілеві і висловив свої протилежні арґументи і спростував закиди Черчіля супроти нього. Сталін це запрошення Трумана відкинув.

Треба признати рацію Черчілеві за його відвагу у такій ситуації сказати гірку правду і передбачити, так як це він зробив з загрозою Гітлера, що з диктаторами не можна провадити будь-якої політики без присутности військової сили, а тим більше з Росією, яка століттями робила заходи через свою імперіяльну експансію, щоб свої економічні і соціяльні потреби заспокоїти коштом поневолення своїх сусідів.

З приводу його виступу 50 років тому на сторінках газет і журналів провадилися дискусії на тему, що сказав би і як оцінював би Черчіль сучасну ситуацію в Росії.

Очевидно, що висловлено ряд думок і поглядів на цю тему, але не було стовідсоткового заперечення цієї істини, що події в Росії під сучасну пору нагадують події, які відбувалися перед, під час Другої світової війни і після неї, і що є можливість, що залізна завіса може знову опуститися. Тому що в Росії приходять до влади і мають впливи ті елементи, які мають на меті продовжувати імперську політику Росії. Ми наявно бачимо, що демократизація в Росії стоїть на місці, але натомість є зворот до повернення Росії статусу імперії, якою вона була кілька років тому.

Ліда Корсун

ВСЕПЕРЕМАГАЮЧА СИЛА ЛЮБОВИ

Любов Дмитришин, „Українська мати". Художньо-документальна повість. МПП „Гражда", Ужгород, 1995, 211 стор.

„Цього вечора сталося Чудо. Двоє людей — професор Алдо Кастанеда і професор Айре Пернез, з Божою допомогою, подарували нашій безнадійній дитині життя. Цей день, 17 квітня 1991 року, стане другим Днем її народження. А Америка — другою Батьківщиною, перед якою ми завжди будемо в неоплатному боргу".

Ці слова з документальної повісти письменниці і журналістки Любови Дмитришин стануть заключним акордом незвичайної сповіді матері, що пережила біду, типову сьогодні для багатьох українських матерів, особливо після Чорнобиля. Сповіді-щоденника про історію згаданого вище чуда, про тернистий, навіть пригодницький шлях до нього довжиною 12 років. Саме стільки років боролися за життя своєї доньки кожної днини її батьки Любов Дмитришин і Петро Часто. Сьогодні Люба Часто — головна героїня книги, що народилася в Ужгороді 1978 року — вчиться у дев'ятій клясі академічної католицької школи св. Юра в Ню Йорку. І бере вона від цього білого світу все, що дароване йому Богом. Як і всі її ровесники. А цього (важко навіть подумати!) могло б і не бути. Якби не всеперемагаюча сила материнської і батьківської любови. Якби не співчутлива допомога, доброта і щедрість багатьох людей ще там, вдома, в Україні, і особливо всієї української громади тут уже, в Америці. І якби не її лікарі з професіоналізмом високої скалі і медициною такого рівня.

...Драматизм долі малої Люби в тому, що вона народилася з вадами серця, які в умовах совєтської медицини не піддавалися ні лікуванню, ні операції. Тобто, Люба була приреченою. Але не скорилася Мати. Найперше, що зробила, звернулася до Царя Небесного, Пресвятої Богородиці за допомогою, а потім вирішила „боротись за свою дитину з цим світом, який забагато на себе бере без поняття".

Спочатку перемога над лікарським вироком про приреченість ще в пологовому будинку — звідкіля, всупереч передбаченням, забрала дитину живою. Потім безконечні відвідини лікарень в Ужгороді і самолікування; впродовж довгих років постійні подорожі до московського Інституту серцево-судинної хірургії; операція там, що врятувала життя, але не ґарантувала довголіття. Остаточний порятунок міг бути лише в Америці. І зразу ж, як тільки було почуто про можливість порятунку на краю Землі, що в тодішніх закритих умовах (а це був 1989 рік) означало „під Землею", розпочалася боротьба за можливість неможливого — поїздки за океан. Розпочалося ходіння по муках. Включилися в цю фанатичну боротьбу за проникнення по ту сторону залізної завіси, яка лиш трішки піднялася, вся родина, численні друзі і колеґи батьків — професійних журналістів. Спочатку схопилися за ниточку — першу людину, що могла щось порадити в цьому, потім сплетіння кількох, потім місточок, тоді міст (розширення кола людей, через яких можна діяти) і нарешті — рейс „Шереметєво — Кеннеді" у серпні 1990-го.

У книзі ціла ґалерія людей — будівничих оцього мосту через океан — спочатку в Україні, потім десятки їх з української громади в ЗСА і, властне, вся громада, як дійова особа третьої частини книги, що допомогла фінансово і практично здійснити те Чудо, якому і присвячена книга „Українська мати". Серед численних осіб і родин (всі вони згадані в кінці книги, в розділі „Пожертви на фонд Люби Часто") — ті, що особливо спричинилися до участи і яких, очевидно, не може оминути навіть сторонній рецензент. Це — о. Петро Булеца з дружиною Марією з м. Ранкін, Пенсильванія, на чиє запрошення прибула мала Люба з батьками до Америки, о. Олександер Кенез з Бостону, Мас., який і поблагословив Любу на унікальну операцію, це подружжя Юлії і Володимира Гетьманських та Лариси і Володимира Діяківих, це ангел-хоронитель врятованої Люби, співробітниця кардіологічного відділення Бостонського Дитячого шпиталю Леся Станчак, яка знайшла дорогу до доктора Айре Пернеза та найкращого хірурга в світі проф. Алдо Кастанеди. Happy end! Хвала Богу!

Але сказати, що названа повість лише про силу материнської любови, буде недостатньо і навіть неправильно. Тому що сповідь про особисте і родинне здійснена рукою майстра слова — професійної письменниці. Любов Дмитришин ще до цієї книги видала в Україні чотири — повісті, новелі й оповідання, які дістали дуже високу оцінку критиків. Підготовлено до друку ще дві книги — повість і роман. Повість виходить цього року в Україні за фонди ООЧСУ в Ню Йорку. Тому все сказане підноситься до художніх узагальнень і сприймається як художній твір на документальній основі, що робить його ще більш переконливим і захоплюючим. Тому цю повість можна назвати і твором про до- і перебудовчі роки в Україні і колишньому Совєтському Союзі, в якій цікаві оцінки автора і його

(Закінчення на стор. 3)

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про поезію і правду

У німецькій мові є окреслення, яке часто вживається, коли хочеться, не ображаючи нікого, ствердити, що люди розповідають, а письменники та історики пишуть не все, згідне з правдою. Тоді кажеться, що вони мішають — „Dichtung und Wahrheit".

На жаль, не знаходжу подібного окреслення українською мовою і тому дозволила собі на такий переклад, хоча він не цілком відповідає суті. Але читачі зрозуміють, про що йдеться, коли подам декілька прикладів. У сьогоднішній літературі, яка така багата на спомини з переживань недавнього бурхливого минулого, дуже часто важко читачеві впізнати, що правда, а що фантазія автора. І це торкається як повістей, так і споминів чи історичних довідок. Особливо це завважуємо в останніх, які часто спираються на архівах, що тепер доступні, принаймні частинно, а часом і цілком, як в Росії, так і в Україні чи Німеччині та які відкривають різні досі невідомі факти з Другої світової війни та коротко після її закінчення. Ті, що її пережили та ще досі є в повному ментальному здоров'ї, дуже часто завважують, читаючи спомини й розвідки, як багато фактів подається інакше і скільки фантазійного забарвлення в авторів, які, однак, уважають себе істориками чи політичними діячами. Скільки разів, читаючи, ставите собі питання, де понесла автора фантазія, в якому місці його пам'ять трохи затерлася, а де, може, вже і ваша неправильно згадує?

Насувається також інше питання: чи у белетристичних книжках, пов'язаних з переживаннями Другої світової війни, автор має право скажімо м'якго, фантазувати, пишучи нібито біографічну повість, а факти зовсім не відповідають правді?

Кілька днів тому на сторінках „Ню Йорк Таймсу" появилася цікава рецензія на книжку професора англійської літератури університету Іллиной Джеймса Слона про незвичайно контроверсійну постать письменика жидівського походження з Польщі, який здобув широку славу своїми творами, а передусім автобіографічною повістю „Мальований птах", Єжи Косінського. Хто читав цю повість, не міг забути потрясаючих описів переживань малого хлопця, батьки якого, щоб врятувати перед німцями, вислали у 1939 році на запале поліське село. Ставши справжньою славою у літературному світі ЗСА, Є. Косінський несподівано покінчив зі собою в 1991 році. А тепер довідуємося з розвідки Дж. Слона, що всі ці жахливі переживання автор вигадав як і життя його було побудоване на повній неправді.

Слава Є. Косінського закінчилася ганебно вже після його смерти, якою він тільки підкреслив своє використання „поезії" як правди.

Гірше, однак, коли таку „поезію" пишуть у споминах чи історичних довідках, від яких тепер аж роїться в нашій літературі. А не в кожному випадку можна доказати, що автор видумав, а що відповідає історичній правді, а люди і події, про які тепер пишуть, вже є у минулому, хоча не так ще давньому. Не кожний читач має, або може мати доступ до архівів, на які покликуються щедро автори, і доказати, де правда, а де фантазія, дуже важко. Тому дуже часто чуємо від тих, які були співакторами світової драми, завваги на тему насвітлення деяких фактів у теперішніх авторів, але мало хто має відвагу виступити зі своїми заввагами публічно і подати, принаймні в пресі, що „неправдою є, а правдою було"... А що надруковане — вже залишиться, і молоді покоління будуть на цих книжках будувати свої знання та свій образ нашої недавньої історії, так як ми це робили у нашій молодості на літературі, що постала після Першої світової війни.

І треба було аж дозрілого і аналітичного віку, щоб зрозуміти, що не всі герої були справді героями, як не всі вони такими були і в недавніх подіях на землях України.

О-КА

Омелян, Осип й Іван Росули

„ВО ВРЕМЯ ЛЮТЕ"

(Спогад)

II

Почався відступ. Обабіч дороги мешканці сіл мовчки, зі смутком проводжали відступаючих. В районі Невичанського замку за селом Кам'яниця, де гори закривають низинну котловину, створюючи вузький перехід для ріки і шосейної дороги в напрямку Перечина, на швидку руку була влаштована чисельно невелика оборона вояків-закарпатців відступаючої чехо-словацької армії і добровольців-січовиків, які зайняли позиції в окопах та встановили міномети і скорострільні гнізда. На вежах замку знаходився спостережний пункт. Мадярам, мабуть, про це було відомо, бо, зупинившись в нашому селі Невицьке, зорганізували наступ. Перед селом у різних місцях встановили міномети, а за селом, між шосейною дорогою і залізничною колією, густо залягло мадярське військо.

Цю подію ми спостерігали через вікно з комори нашої тітки, хата якої була на самому кінці села, а перед нею простягалося рівне поле, тому все було добре видно. За командою „Вперед, лягай!" гонведи зробили декілька 20-метрових перебіжок. Однак після однієї з таких команд запрацювали скоростріли оборони з-під замку та з протилежної гори Острої, де були розташовані два скорострільні гнізда, які перехресним вогнем скосили більшу частину гонведів. Почалась паніка. Гонведи порозбігалися по селі, ховаючись у придорожніх рівчаках, попід плотами, і через городи та сади відступили в село. Перших вбитих і поранених почали зносити у селянські двори. Повантаживши їх на вози, накрили брезентом і завезли на залізничну станцію Невицьке, на якій стояв паровоз з декількома товаровими вагонами, в які їх і заладували. З розповіді батька, який на той час ще працював на станції, вбитих було 82 гонведи і ще більше поранених, про що йому під загрозою кари заборонили говорити. Офіційна мадярська преса і засоби масової інформації замовчували факт про вбитих і поранених, пропаґуючи, що весь „фелвідейк" наш край з великою радістю зустрічав гонведів — своїх визволителів! Насправді це зовсім було не так.

Відступаючи за село, гонведи позабирали весь дерев'яний матеріял від селян та почали готувати переправу через брід річки Уж, щоб лісом обійти лінію оборони. Почався перехід по переправі, а з-під замку було зроблено декілька влучних мінометних пострілів і гонведи знову порозбігались та подалися в обхід через Оріховецький міст, кілька кілометрів за селом, де розстріляли трьох січовиків у варварський спосіб: прив'язали їх до бар'єра на мості і перекинули вниз головами. Відтак з віддалі 20 кроків почалися „стрілецькі вправи" гонведів по звисаючих січовиках, з яких стікала кров до річки Уж. Січовики, однак, не благали милосердя, а навпаки — вигукували „смерть мадярам"! Постріляних покидали в річку Уж, яких вода занесла аж до Радванки, де їх на наказ мадярів закопали, щоб ніхто не знав.

Трохи згодом пролетів над нами однокрилий мадярський літак і зразу на цілій лінії фронту запанувала мертва тиша. Долетівши до лінії оборони, знизився, щоб зробити декілька розвідувальних полетів і тут зразу заторохкотіли скоростріли. Літак моментально почав набирати висоту і крутим поворотом подався руслом річки Уж в напрямі летовища. Після цього почався гарматний обстріл з сусіднього села Оноківці. Багато стрілен не долітали до лінії оборони, інші знову ж не розривалися. Бій тривав до ночі і затих. На другий ранок уже не було чути пострілів. Щоб не потрапити в оточення, оборона під покровом ночі відступила, залишивши трьох поранених у сусідніх селах під опікою певних людей. Гонведи, не зустрівши спротиву, продовжували наступ у двох напрямках. Одні наступали залізничним шляхом на Ворочово, де розстріляли управителя школи В. Опаленика тільки за те, що був українцем, інші — через гору Плішку в напрямку Перечина, де провели масакру, розстрілявши вісьмох українців на чолі з січовим десятником Пекарем.

Незавидна доля спіткала також Березне, де гонведи розстріляли січового підстаршину Рогача та декількох місцевих українців, а в напрямку Стакчина біля дороги повісили січовика на дереві, який висів там два дні. Так дорога до Ужанського перевалу була відкрита! Через день по головній дорозі з мадярською піснею промаршувала група „соботчопотів", які почали розпитувати у людей „голвоннок укранок". З того часу і почалися розшуки та чистка українців-січовиків. Затримано багатьох людей, одним з перших був наш батько, якого по дорозі на жандарську станцію при придорожньому хресті майже не розстріляли. Мабуть, у той час мадярам потрібно було живого язика. День пізніше нас повідомили, що батька разом з іншими повантажили на військове авто і везуть до Ужгороду. Мама з нами вийшла на дорогу і коли машина у супроводі жандармів зрівнялась з нами, батько зі зв'язаними руками підвівся на коліна і прощальним поглядом подивився на нас. В той час один із жандармів вдарив його прикладом кріса і ми всі заплакали, бо не мали надії вже більше його побачити. Відвезли його до Ужгороду, а потім він опинився у зловісному таборі Варюлопош. Однак доля змилосердилася над ним і він десь через вісім місяців, замучений, оброслий, з бородою, повернувся до нас і скупо розповідав про знущання і тортури, які переніс.

Підсумовуючи спогади, насувається питання, чому чехословацька армія у відступі на Словаччину, в якій їй допомагали наші закарпатські вояки і січовики, не хотіла розброїтися у нас, натомість без жодного спротиву віддала усю зброю до останнього багнета словакам? Мабуть, не було вже потреби. Навіщо і для кого було їм везти зброю у чеський „протекторат" фашистської Німеччини!

10-та річниця...

(Закінчення зі стор. 1)

фест“, з участю членів Конґресу ЗСА, урядових чинників і членів дипломатичного корпусу, відкинув пропозицію амбасадора Ю. Щербака відмовити коротку молитву на цьому сніданку в пам'ять чорнобильської трагедії. Амбасадор пропонує відвідати чільні церкви у Вашінґтоні, де можна було б відмовити такі молитви. У цій справі порозуміється з українськими ієрархами. Він теж повідомив, що до амбасадора Ю. Щербака звернулися амбасадори Росії і Білорусі з пропозицією спільно перевести екуменічну відправу відзначення 10-ої річниці чорнобильської катастрофи у вашінґтонській національній катедрі. Це було би корисне тільки тоді, коли б до цієї релігійної відправи були включені амбасади всіх европейських держав, що потерпіли від чорнобильської катастрофи. Росія у ніякому випадку не може мати тут домінуючого впливу, бо американська преса може використати це і підкреслити, що це російська трагедія, а не українська. На запит І. Ґавдяка відносно бюджету, О. Кузьма відповів, що точного бюджету ще нема, але, не враховуючи заплянованого концерту Одеської симфонічної оркестри, передбачається коло 150,000 дол. Він закликав організації, що є членами Чорнобильської Коаліції зложити до 19-го лютого 1996 року по 5,000 дол. Лариса Чопівська подала загальний кошт концерту Одеської оркестри. присутні висловили велике застереження до передбачуваної суми, мабуть 350,000 дол., бо це принесло б великий недобір, що його українська громада не є готова покривати. І. Ґавляк заявив, що УАКРада у ніякому випадку не бере на себе відповідальности за фінансування Одеської оркестри. Якщо Л. Чопівська не збере до 19-го лютого ц. р. принаймні 100,000 дол., то концерт не може відбутися і контракт з оркестрою треба зірвати.

У зв'язку із зверненням Осипа Зінкевича зорганізувати Громадський комітет для виступу у Вашінґтоні двох молодечих груп „Творча Молодь України“ під кличем „Україна є! Україна буде!“, що їх спонзорують УККА, УАКР і ККДУ, І. Ґавдяк погодився зорганізувати такий комітет спільно з відділом УАКР, УККА, Об'єднанням Українців Вашінґтону, Групою Професіоналістів і Україна–2000. Виступи відбудуться 23-го і 24-го березня ц. р.

Дня 8-го лютого І. Ґавдяк репрезентував УАКР в дискусіях круглого стола організоване Міжнародною організацією виборчих систем на тему: „Процес адаптації нової української конституції“. Головними промовцями були амбасадор Ю. Щербак і суддя д-р Богдан Футей.

Д-р Роман Барановський подав до преси репортаж з нарад Екзекутиви 15-го листопада 1995 року („Свобода“ ч. 242 з 21-го грудня і „Народна Воля“ ч. 49 з 28-го грудня 1995 року). Зредаґував „Бюлетень УАКР“ ч. 4/47/ за 1995 рік і вислав листи до: голови УВКРади в Києві Івана Драча у справі незапрошення представників УАКР на конференцію з Президентом Кучмою 11-го грудня 1995 року; до СКУ у цій самій справі; інж. Юрія Савицького про його прийняття до Екзекутиви УАКР та сім листів з подякою особам, що зложили поважніші суми на УГФ, СКУ, Відродження України і на поширення нашого бюра у Вашінґтоні.

А. Ластовецький брав участь у зустрічі з амбасадором А. Зленком у справі підготови відзначення 10-річчя чорнобильської трагедії: вічі міністра спорту і молоді В. Борзова і бере участь у нарадах коаліції „Виклик Чорнобиля 96“ та подав свої спостереження із засідання. Виготовив від імені УАКР кондоленційного листа до канцелярії прем'єр-міністра Ізраїля з приводу трагічної смерти прем'єр-міністра Ізраїля Їцака Рабіна і приготовляв разом з головою У. Дячук святочні і новорічні побажання від УАКР.

Іван Олексин подав обширний звіт із зборів Української Всесвітньої Координаційної Ради в Києві, де разом з Володимиром Сохáном репрезентували УАКР і виступали на цьому Форумі. Одною з точок програми була справа бюджету на 1996 рік і висоти членських вкладок, з пропозицією піднести такі вкладки для УАКР і УККА із 1,500 дол. до 2,500 дол. Наші представники заявили, що це мусить розглянути Екзекутива УАКР. Згідно з рішенням, представники передали дотації на: Фестиваль „Червона рута“ — 1,000 дол., Кримську світлицю — 1,000 дол., відновлення резиденції гетьмана Б. Хмельницького в Чигирині — 1,000 дол., Кримську школу — 500 дол., „Літературну Україну“ — 500 дол., „Східній Часопис“ — 500 дол., Жіночу Громаду — 250 дол., „Я дитина України“ — 250 дол., і вкладку до УВКР — 1,500 дол., разом 6,500 дол. На з'їзді виступали: голова І. Драч, д-р Дж. Мейс, ген. К. Морозов і президент СКУ д-р Д. Ціпивник. Промовці вказували на ряд недоліків в Україні і подавали можливості їх поправи. Наші представники зустрічалися з деякими членами Уряду і депутатами.

Інж. М. Нич: Відділ УАКР спільно з ОДВУ влаш-тували 19-го листопада 1995 року зустріч з Віктором Те-реном, депутатом Верховної Ради України з Полтавщини, культурно-освітнім діячем, письменником, редактором журналу „Розбудова Держави“. Терен є членом проводу парляментарної фракції „Державність“ і співтворцем багатьох законів. В його виборчій окрузі Кременчук є 200 дітей хворих на левкемію після чорнобильської катастрофи, яким він допомагає ліками з Німеччини і організує допомогу організації матерів хворих дітей. Присутні зложили понад 900 дол. на допомогу хворим дітям.

4-го грудня 1995 року брав участь як член Номінаційної комісії у Загальних зборах ЗУАДК, на яких прийнято в члени УАКРаду і обрано присутнього делеґата УАКР Осипа Труша до Контрольної комісії. 28-го січня 1996 р. УАКР спільно з УОКЦентром підготовили радіоавдицію про відзначення річниці 22-го січня 1918–19 років. 8-го лютого 1996 року на ліквідаційному засіданні Громадського комітету для відзначення незалежности вибрано на внесок М. Нича Президію Громадського комітету для відзначення 10-ої річниці Чорнобиля.

Володимир Процик подав, що на посвяченні нового будинку Православної Кредитової Кооперативи в Ню Йорку вітав від УАКР. У зустрічі з колишнім міністром юстиції В. Онопенком порушив справу кари смерти в Україні і різниці в програмах різних партій в Україні щодо приватизації. Мав розмову з ред. О. Зінкевичем і режисером Л. Янчуком в справі турне Творчої Молоді України по Америці. Брав участь у нарадах Комітету „Виклик Чорнобиля“ у справі відзначення 10-ої річниці чорнобильської трагедії.

У. Дячук поінформувала, що відбулося інформативне засідання деяких членів Президії УАКР 13-го грудня 1995 року в Головній Канцелярії УНС, на якому переглянено видатки УАКР, фінанси за попередні роки і активність відділів. Виявилося, що деякі витрати УАКР завеликі і тому ріше-но їх знизити. В. Сохан, який щойно повернувся з України, де разом з І. Олексином був на з'їзді УВКР від 8-го до 10-го грудня 1995 року, як представники УАКР, інформував про цей з'їзд.

Маємо англомовний переклад нашого статуту, виготовлений Н. Ґавдяк. Тепер адвокат повинен перевірити його. Це може зробити д-р І. Флис, який повернеться з Фльориди під кінець лютого.

Розіслала різдвяні святочні та новорічні побажання від нашої установи до амбасади України у Вашінґтоні і Місії до ООН в Ню Йорку, консулятів в Ню Йорку і Чикаґо, до УВКР в Києві і Президента Л. Кучми.

Згідно з нашим рішенням, телефонувала при кінці листопада до голови УККА д-ра А. Лозинського, щоб скликати Громадський комітет відзначення чорнобильської трагедії. Він вибачився, що їде до Києва на з'їзд УВКР і покличе, як повернеться. В грудні д-р Лозинський телефонічно заявив, що вже зв'язався з фундацією Допомоги Дітям Чорнобиля, які вже раніше започаткували акції відзначувань у 1996 році. Домовилися про спільну зустріч в канцелярії УНС 27-го грудня 1995 року. Напередодні зустрічі члени Президії УАКР мали своє засідання, на якому обговорено склад Громадського Комітету. Перед спільною зустріччю УККР, УККА і Фундації Допомоги Дітям Чорнобиля У. Дячук старалася д-рові Лозинському передати наш погляд на потребу Громадського Комітету, на що він погодився. Однак, після того він заявився за включенням усіх трьох установ — УККА, УАКР і Фундацій Допомоги Чорнобиля як членів до „Виклику Чорнобиля 96“.

Від 26-го до 27-го січня 1996 року У. Дячук брала участь у засіданні Президії Секретаряту СКУ. У дискусії прочитала зміст листа УАКР з датою 14-го грудня 1995 року до І. Драча, у якому зажадала вияснення чому наші представники не були включені до делеґації на конференцію з Л. Кучмою 11-го грудня 1995 року, як теж делеґати із східньої діяспори, присутні на нарадах УВКР. Прочитала відповідь І. Драча, який подав до відома, що д-р Д. Ціпивник і інж. Я. Соколик заініціюва-ли зустріч у Президента, а він долучився. Опісля прочитала відповідь інж. Соколика на лист д-ра Р. Барановського, у якому він вияснює, що це І. Драч зобов'язався полагодити цю зустріч. Заявила, що ці вияснення не є задовільні. На майбутнє СКУ мусить склад делеґації укладати згідно з нашими засадами і громадським підходом. В дискусії, хто рішав, щоб представників східньої діяспори не включати до делеґації, Я. Соколик вияснив, що Слабошпитський мав це рішати, бо, мовляв, між Росією і Україною нема ще домовлення на державному рівні то включення українців російських громадян може бути для Л. Кучми не сприємливе.

В дискусії заторкнено справу підвищення вкладки СКУ до УВКР. КУК заявив, що не бажає належати до УВКР прямо через СКУ і буде платити вкладку через СКУ. Просили, щоб УАКРада рішила як буде платити.

Найбільше пожертв до СКУ вплинуло через „Вісник“. Хочуть знати скільки примірників „Вісника“ мають переслати до нашої канцелярії, або хочуть адреси нашого членства.

Прийнято рішення: висилати „Вісник СКУ“ з нашими конвертами УАКР, вкладку до УВКРади в Києві залишити таку, як була, тобто 1,500 дол. річно, увійти до ЗУАДК. Схвалено нові дотації: на Український Олімпійський Комітет — 2,500 дол., для театру ім. Курбаса — 500 дол. і на „Червону руту“ — 500 дол.

Чергові наради Екзекутиви запляновано на 30-го березня ц. р.

Об'єднують...

(Закінчення зі стор. 1)

мусулманськими терористами.

Президент Росії Боріс Єльцин, намагаючись використати єгипетську зустріч для підняття міжнародного авторитету своєї країни, відразу запропонував скликати у Москві конференцію у питаннях Близького Сходу і знову порівняв визвольну боротьбу чеченського народу з мусулманським терором в Ізраїлі.

Зі свого боку, керівник палестинської автономії Ясір Арафат визнав, що зустріч в Шарм-ель-Шейку задемонструвала солідарність світової спільноти зі зусиллями палестинської адміністрації, спрямованими на припинення насильства в реґіоні і досягнення справедливого миру з Ізраїлем“.

Від імені Европейського союзу виступив прем'єр-міністер Італії Лямберто Діні. Він повідомив, що під час недавньої зустрічі міністрів закордонних справ ЕС в Палермо прийнято рішення, згідно з яким всі члени міжнародної спільноти повинні утримуватися від активної та пасивної підтримки тероризму, недвозначно засуджувати терористичні акції, унеможливлювати діяльність екстремістичних організацій на своїх територіях, а також співпрацювати з іншими країнами у боротьбі з тероризмом.

Всеперемагаюча...

(Закінчення зі стор. 2)

ставлення до багатьох тодішніх подій, процесів, життя та окремих людей, включно з головним ініціятором перебудови.

Це книга і про Америку, точніше про перші враження про неї людей, так би мовити, неофіційних, але обдарованих талантом бачити, розуміти і цінити. Америка для них постала, з одного боку, раціональною, з другого — милою і наївною, гуманною і жертвенною. Останнє важко зрозуміти і до цього часу.

Розповідь автора — це і яскрава ілюстрація до однієї з багатьох прекрасних сторінок історії української громади в Америці — її жертвенности, згуртованости тоді, коли треба допомоги, поставитись до людей з України, як рідних.

Це книга про силу людської дружби, що допомагає вижити в будь-якій системі. Про безмежно добру українську душу.

Йдеться в ній і про силу Божого Провидіння, про що вже писалося у пресі. Мати-автор переконує нас в тому, що без допомоги вищої сили, до якої щоднини зверталися батьки, вони не могли б здолати неймовірні труднощі на цьому шляху до чуда. „Я даю собі слово, — пише автор, — славити Господа завжди і всюди, і всім розповідати про чудо Його доброти”. Тому в знак величезної подяки Богові і людям родина збудувала капличку в рідному селі.

У документально-хронологічній оповіді ви знайдете і окремі, вкраплені в неї, новелі-перлини. Як, наприклад, глибоко хвилююче визнання в любові до Карпат, до рідного села Крушельниця на Львівщині, на березі ріки Стрий. Або новеля (стор. 85) про стару сільську жінку та ікону святої Марти, молитва до якої допомогла здолати тій найважчу біду — горе. Лиш на одній сто-рінці (ст. 143) йде мова про подружжя Параски і Михайла Боруків з села Рожнятів, що біля Косова. Вона — мисткиня, народна художниця України, він — журналіст. Силою своєї любови чоловік підняв (вилікував) на ноги свою спаралізовану дружину. Закінчує розповідь про цю пару майстер новелі словами: „Ми занурились того вечора в леґенду, в поезію, у мистецтво, у творчість, у людську красу і любов”.

Отож, одним словом, — це книга про Любов. Всеперемагаючу. Всесущу. І хочеться, як читачеві, скласти шану цій любові і запросити інших розділити її.

І нехай не турбується читач сьогоднішнього числа „Свободи”, а завтрашній — книги, що, мовляв, з цієї інформації вже все відомо. Бо, поперше, не все. А по-друге, головне також, не „що”, а й „як”. І заради цього „як”, написаного саме художником слова, ми читаємо і перечитуємо відомі сюжети життя. До таких, на нашу думку, відноситься і книга, про яку йде мова.

І на завершення ще одне. Вся ця книга, від початку до кінця, так би мовити, родинна. Обкладинка її здійснена професійною українською художницею, однією із трьох доньок Любови Дмитришин і Петра Часто Ерікою Слуцькою. Водночас ця книга і громадська — автор висловлює щиру подяку Головній Управі ООЧСУ в Ню Йорку за сприяння у виданні цієї книги, а також комп'ютерному центрові газети „Національна Трибуна” (Ню Йорк), де здійснене її складання та верстка.

Зацікавленим у придбанні книги можна телефонувати на чило: (212) 473-0767 (Л. Дмитришин).

З великим смутком повідомляємо рідних, приятелів і знайомих, що в четвер 14-го березня 1996 р. по короткій та тяжкій недузі відійшла від нас у вічніть на 89-му році життя наша найдорожча МАТИ і БАБУНЯ

бл. п.

ОКСАНА КЛЮФАС

ПАНАХИДА відбулася у п'ятницю 15-го березня 1996 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Aston-Busagic Main St. Гантер, Н. Й.

ПОХОРОННА ВІДПРАВА відбудеться в суботу 16-го березня о год. 11:00 ранку в церкві св. Івана Хрестителя, Гантер Н.Й.

У глибокому смутку залишилися:

сини — ЮРІЙ з родиною
— КОНСТАНТИН з родиною.

Замість квітів на свіжу могилу просимо складати пожертви на Фонд Дітей Чорнобиля.

З глибоким смутком ділимося вісткою, що 21-го лютого 1996 року, упокоїлася на 93-му році життя наша найдорожча МАМЦЯ, БАБУНЯ й ПРАБАБУНЯ

св. п.

СТЕФАНІЯ ГОДІВ

з дому КОЦЮБІВ

вдова по д-рові Григорієві Годіву
нар. у Дрогобичі, Україна.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ (Парастас) відбулися в неділю 25-го лютого, в каплиці Buhay, а

ПОХОРОН в понеділок 26-го лютого 1996 р. з церкви Непорочного Зачаття на цвинтарі Mount Olivet у Дітройті.

Залишила у глибокому смутку:

дочку — ХРИСТИНУ з мужем д-ром МАРІЯНОМ ЮЗИЧЕМ
сина — ЮРІЯ
внуків — д-ра МАРКА ЮЗИЧА
— д-ра ХРИСТИНУ РЕНАТУ з мужем д-ром ЮРІЄМ КУЦИМ
— ЛІДУ АЛЕКСАНДРУ ЮЗИЧ
правнука — АЛЕКСАНДРА ЮРІЯ КУЦОГО
сестрінка — д-ра ІВАНА СКРИПУХА з дружиною ЛІДОЮ в Канаді
кузинку — ДАРІЮ ГОВИКОВИЧ з мужем ЯРОСЛАВОМ в Клівленді
ближч.у і дальшу родину в Україні.

В ПЕРШУ НЕВИМОВНО СУМНУ І БОЛЮЧУ річницю відходу у вічність

бл. п.

ВОЛОДИМИРА ЗАКЛИНСЬКОГО

нашого найдорожчого і незабутнього
БАТЬКА, ДІДА і ШВАҐРА

будуть відправлені
в четвер 21-го березня 1996 р.

заупокійні **СВЯТІ ЛІТУРГІЇ** з Панахидами
в церквах:

**Свв. Петра і Павла, Спрінґ Вели, Н.Й.
о год. 8:30 ранку;
Святого Йосафата, монастир Ґлен Ков, Н.Й.
о год. 7:00 ран ку.**

Просимо про молитви за спокій душі покійного. Нехай пам'ять про нього залишиться світлою.

У глибокому смутку:
Родина

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла несподівано у вічність 4-го листопада 1995 р. у Празі наша незабутня ДРУЖИНА, МАМА, ДОЧКА, СЕСТРА, СИНОВА

бл. п.

ОКСАНА СКУБ'ЯК-КУПЧИНСЬКА

Сердечно дякуємо Високопреподобному Владиці Іннокентієві Лотоцькому за написання слова-спомину про покійну, яке відчитав під час похоронних відправ о. Павло Гайда, за що ми йому теж щиро дякуємо.

Всечеснішим отцям Іванові Грицькові та Павлові Гайді за відслуження всіх похоронних відправ, а о. дияконові Михайлові Городиському за прегарний спів під час відправ.

Наша подяка диригентові Катедрального хору при церкві св. Миколая в Чикаґо, Ілл. Юрієві Яримовичеві та шановним хористам за відспівання Панахиди та всіх похоронних відправ.

Щиросердечна подяка Ірені Савці-Артюшенко — товаришці та приятельці пок. Оксани — хресній мамі Маркіяна за зворушливе пращальне слово, куреням та гурткам пластунок та пластунів за участь у похоронах.

Безмежно ми вдячні родині, приятелям та знайомим — усім тим, які своїми словами співчуття старалися принести полегшу в нашому безмежному горі.

Головно ми вдячні О. і М. Цибрівським, М. і М. Марушкам, В. Іваницькій та І. Городиській за постійні слова розради та кожночасну допомогу в усіх потребах, К. Гуцал та Н. Кравців за вірші, присвячені пок. Оксані.

Похоронному заведенню „Музика і Син“ за справне і дбайливе переведення похоронів.

Усім, що прислали чудові квіти, дарували на Служби Божі, молитви та за щедрі дари на добродійні цілі, якими вшанували пам'ять нашої найдорожчої-незабутньої Оксани — наша безмірна вдячність.

муж — РОМАН
син — МАРКІЯН
батьки — ІВАН і КАТЕРИНА СКУБ'ЯКИ
брати — ІГОР і ОЛЕГ з родинами
сестра — ЛІДА з родиною
мама — МАРІЯ САВЧАК
швагер — МИХАЙЛО САВЧАК з дружиною

КВІТИ

Пластові Курені — Лісові Мавки, Соловейки, І.І. Артюшенки, О. І. Гулики, С.І. Рожанковські, М.А. Савчаки, О.М. Цибрівські, Ю. Шевчук [С.М. Вельгаші, О. Р. Миськові та Ю.Л. Смики — спільно], Кевін Клос — Радіо „Свобода“, Тім Рікордат з дружиною, Школа-Інститут Келлер — де Врайт, „Раш“ ст. Лук Пресб. Медичний Центр.

СЛУЖБИ БОЖІ

	100 дол.	Катедральний хор при церкві св. Миколая;
по	50 дол.	С. Ґудз, В. Іваницька;
	30 дол.	З. Печенюк
по	25 дол.	В.Л. Веремінські, М. Я. Ганкевичі, З. В. Диції, Ю. Кокорудз, Б.О. Ткачуки;
по	20 дол.	О.Ю. Весоловські, І.Н. Іваницькі, Я. Іванишин, В. Кіналь, Б.О. Лесюки, Б. Недільська-Мандзенко, Т.О. Мельники, К.М. Наумовські, Н.К. Помірки, М. А. Савчаки (Гантер), М. Целюсі, Н.С. Янкунас;
	15 дол.	І.М. Петруняки;
по	10 дол.	М.Л. Берестянські, А. Бородайко, М. Бородайко, Н.Дзюба, Н. Губчак, Ю. Кавка, С.А. Ковалі, З. Костюк, І.М. Лесейки, А. Лозинська, М.О. Люшняки, Н. Мартинюк, Л. Палцан, І. Притоцька, С.М. Скробачі, Л. Стаховський, Д.Н. Стельмахи, Т.Ю. Такой, К. Шевчук (Гантер), Членки Католицької Акції при Катедрі св. Миколая.

ВІНОК МОЛИТОВ

К. Б. Гуцали, М.І. Іванюки, В.Н. Залуцькі, І. Т. Червінські.

ФОНД ім. ОКСАНИ СКУБ'ЯК-КУПЧИНСЬКОЇ при школі св. МИКОЛАЯ В ЧИКАҐО, ІЛЛ.

	400 дол.	Родина Скуб'яків;
по	100 дол.	Р. Купчинський, М. Савчак, родина Скірників;
	50 дол.	Я.Д. Яворівські;
по	40 дол.	М. Брама, Б.К. Гуцали, Т.У. Костів, І. Мицик;
	30 дол.	А. Книш;
по	25 дол.	І. І. Артюшенки, З. Г. Балухи, О.З. Богатюки, А.К. Бойки, Л.З. Возьні, О.І. Гулики, А. І. Ґорчинські, А.М. Дурбаки, О.О.Заброцькі, І. А. Зваричі, Ю.М. Миськові, М.Б. Мицики, Б.І. Мришуки, Н.О. Поповичі, І.О. Приймм, Т. М. Прочко, родина Річарсон, О.Р. Сацюки, М. Ю. Ожга;
по	20 дол.	В.Х. Баран, Б.Н. Білоуси, П.С. Вульчаки, К. Дрогомерецькі, М. Дрогомерецька, Р.Н. Завадовичі, П. Кларін, Р.Л. Літві, І.Р. Лоско, А.О. Матвіїшин, Ю.Л. Матвіїшин, Л.Б. Матусяки, М.О. Ольхові, О.М. Саєвичі, П. Семків, М.В. Сідельники, М.Ґ. Тхорики, Т.С. Форовичі, А. Хариш, М.М. Хариші, Б.В. Цурковські, Г. Янчишин, Ю.О. Яримовичі;
	15 дол.	Н.Н. Кузичі;
по	10 дол.	Л.С. Бартосік, К. Борняк, З. Боярська, О.А. Ґарасовські, Б. Ґада, Н.С. Ґоляші, І. Загородний, С. Касіян, А. Козяк, І. Лисик, Л.Я. Маркевичі, П. Матвіїшин, А. Матусяк, І. Е. Місюраки, Д. Недовіз, Х. Павлюк, родина Поліняк, Я. Проців, родина Прочко, Т.М. Рошкевичі, І.О. Семковичі, Г.М. Степаніви, Л.К. Чайковські, А. Заяць.

ДЛЯ ДІТЕЙ, ЯКІ СТАЛИ ЖЕРТВАМИ ВІЙНИ В БОСНІЇ

	250 дол.	Ю.А. Куріци
по	100 дол.	О. Бігун, Л.Л. Благути, М.М. Марушки, О.М. Цибрівські;
по	50 дол.	родина Войтовичі-Гриневичі, З.Р. Бігуни, І.С. Боднарі, Х.Д. Григорчуки, Ю.М. Диці, І. Дурбак, родина Кашуби, А.О. Коверки, А. Ґ. Коломийці, Р.В. Лончини, Я.Я. Панчуки, А. Р. Ріпецькі, Ю.А. Сосенки, Л. Ткачук, Б. І. Чайковські, родина Чичули, О.І. Шкробут, Х. М. Ярміго;
по	40 дол.	С.М. Вельгаші, Л.Ю. Мартин;
	20 дол.	В.М. Приймаки.

КАТЕДРАЛЬНИЙ ЧАСОПИС „НОВА ЗОРЯ“

по	25 дол.	С.Є. Мартинюки, М.М. Марчуки, Л. Ліськевич, Л. Савка.

КАТЕДРАЛЬНА „РАДІО ГОДИНА“

по	20 дол.	Д. Балух, М. Громняк, Л.Л. Климковичі, Б. Ковалевич, Л. Розкевич.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 24-го БЕРЕЗНЯ, 1996 р.

Трентон, Н. Дж. Річні загальні збори 116-го Відділу Т-ва „Вільні Козаки" відбудуться о год. 11:30 рано в залі УНДому при Джеремая Аве. Проситься членів прибути на збори. — Управа.

НЕДІЛЯ, 24-го БЕРЕЗНЯ, 1996 р.

Лорейн, Огайо. Річні загальні збори двох об'єднаних Відділів 233-го й 50-го разом відбудуться о год. 3-ій по пол. в залі будинку Українського Народного Дому. Проситься всіх членів, обох Відділів прибути разом з родинами. Якщо на означений час на збори не прибуде вимагана статутом кількість членів, збори відбудуться 15 хвилин пізніше при будь-якій кількості. Після зборів відбудеться гутірка з перекускою. Степан Ганчарик — голова, Мирослав Сілецький — секретар.

СЕРЕДА, 27-го БЕРЕЗНЯ, 1996 р.

Кергонксон, Н.Й. Річні загальні збори 88-го Відділу УНСоюзу відбудуться о год. 7:00-ій веч. в бібліотеці на Союзівці. Просимо членів прибути на сходини. — Управа Відділу.

НЕДІЛЯ, 31-го БЕРЕЗНЯ, 1996 р.

Чикаго, Ілл. Річні загальні збори Пластового Відділу УНС ч. 472 відбудуться о год. 11:45 перед пол. в Пластовій Домівці ч. 2124 Вест Чикаго Аве. На порядку: звіти Управи і Контрольної Комісії, вибір Управи. Проситься членів прибути на збори. За Управу Відділу: Роман Заяць — голова, Стефанія Кочій — секретар.

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
НЮ ЙОРК, Н.Й.
повідомляє, що
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
— відбудуться —
в п'ятницю, 29-го березня 1996 р. о год. 6:30 веч. в Домівці Товариства „Самопоміч"
98 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

5, 6, 8, 16, 19, 86, 130, 158, 184, 194, 200, 203, 204, 205, 212, 256, 267, 293, 325, 327, 361, 433, 450, 455, 489.

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:
Уляна Дячук, предсідник УНС
Іван Винник, контролер УНС
д-р Іван Флис, поч. член Гол. Уряду УНС
д-р Ярослав Падох, поч. член Гол. Уряду УНС
Володимир Сохан, поч. член Гол. Уряду УНС
Марія Душник, поч. член Гол. Уряду УНС

за УПРАВУ ОКРУГИ
д-р Василь Лучків, *голова*
Надія Савчук, *секретар* **Іван Хома**, *касир*

ПОЧЕСНІ ГОЛОВИ ОКРУГИ:
д-р Іван Флис **Микола Хоманчук**

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
НІЯҐАРА, Онт.
повідомляє, що
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
— відбудуться —
в суботу 30-го березня 1996 р. о год. 2:00 по пол. в залі Української (Ст. Катеринс) Кредитівки
118 Niagara Street. St. Catharines, Ont., Canada

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

403, 412, 416, 427, 458, 461, 462

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьме участь:
Олександер Ю. Благітка
касир УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:
д-р Богдан Долішний, голова — **о. Михайло Блаженко**, почесний голова Округи

Окружний Комітет Відділів УНСоюзу
МОНТРЕАЛЬ, Квебек, Канада
повідомляє, що
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
— відбудуться —
в суботу, 30-го березня 1996 р. о год. 3-ій по пол. в приміщенні КУК
3244 Beaubien E., Montreal, Quebec, Canada

У загальних зборах зобов'язані взяти участь, з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

434, 465, 471, 473,492

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьмуть участь:
Марта Лиско, секретар УНС
Текля Мороз, радна УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:
Текля Мороз, голова
Віра Баніт, секретар **Даня Дубас, касир**
Олександра Дольницька, орган. референт

Окружний Комітет УНСоюзу
БАФФАЛО, Н.Й.
повідомляє, що
РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ
— відбудуться —
в неділю, 31-го березня 1996 р. о год. 1-ій по пол.
в залі Українсько-Американського Горожанського Центру
205 Military Rd., Buffalo, N.Y.

У загальних зборах зобов'язані взяти участь з рішаючим правом голосу: Члени Управи Окружного Комітету, Конвенційні Делегати, та по два делегати наступних Відділів:

40, 87, 127, 149, 304, 360

Гостей, Членів Українського Народного Союзу радо вітаємо.

У нарадах візьме участь:
Олександер Ю. Благітка
касир УНС

За УПРАВУ ОКРУГИ:
Роман Конотопський, голова
Василь Сивенький, секретар **Марія Боднарська, касир**

„Арабески" — спроба аналізи української душі

Режисер С. Олешко

Четверо босоніж вели діялог про минуле, сучасне і майбутнє української людини. Вони були її внутрішніми голосами. Людина, мабуть, не знала кого слухати, бо всі вони, здавалося, розривали її душу кожен у свій бік, як Лебідь, Рак і Щука. На кожну думку знаходилась контрдумка, кожній тезі протиставлялася антитеза. Особисте заперечувало національне і навпаки. А космополітичне вело суперечку як з особистим, так і з національним. Йшла боротьба між ідейністю і безідейністю. Релігійність змагалася з цинізмом і комуністичною свідомістю.

Сутичку думок затіяли ці четверо в лляному одязі з однією метою — визначити нарешті місце української людини в часі і просторі, знайти зв'язок між сучасністю і минулим, прокласти місток у майбутнє. Вони поставили собі завдання проаналізувати розчетвертовану історією душу української людини.

Це була вистава „Арабески", поставлена за творами М. Хвильового, В. Симоненка і Г. Сковороди. А показали її 2-го березня в залі Державницького Фронту в Ню Йорку молоді харківські студенти-актори: Наталя Цимбал, Вадим Коробка, Дмитро Туркевич і Михайло Озеров.

Вони приїхали до ЗСА у складі групи творчої молоді, що тепер подорожує по американських і канадських містах із серією вистав і політично-літературних вечорів. Організоване Видавництвом „Смолоскип" турне має на меті ознайомити українську громаду з успіхами молоді України, яка не тільки живе, але й активно творить. Українці ЗСА і Канади мають можливість не лише подивитися на виставу „Арабески", але й придбати книжки молодих авторів, членів групи. Серед них — політолог і депутат Київської Міської Ради Олесь Доній, філософ Максим Розумний, прозаїк Андрій Кокотюха, поет Сергій Жадан.

Світлана Олешко, автор сценарію і режисер „Арабесок", дуже хвилювалася перед початком вистави, але хвилювання її були даремними. Виставу щиро і тепло прийняли, незважаючи на те, що серед глядачів переважали люди старшого віку. Непорозуміння між поколіннями не виникло.

Щирими оплесками вітали люди, хоч може не завжди зрозумілу, але майстерну гру акторів. Щоб до кінця збагнути зміст „Арабесок", потрібно добре знати Хвильового, Симоненка і Сковороду, сказав М. Розумний, автор книжки „Справа честі". Однак артисти зачарували публіку саме своєю грою, щирою і невимушеною.

І ще присутніх вразив той факт, що цей драматичний гурток був з Харкова, зрусифікованого міста, де до сьогодні українська мова почуває себе невигідно. С. Олешко розповіла, що їх уже не раз питали: „Як це ви з Харкова займаєтесь Хвильовим, Симоненком, Сковородою?". Це природно і нормально, сказала вона. Хіба дивно, що в Харкові є український театр? За її словами, це місто — дуже театральне і в ньому не вистачає хіба що китайського театру. Проте Н. Цимбал зауважила, що театральних груп на зразок їхньої дуже мало.

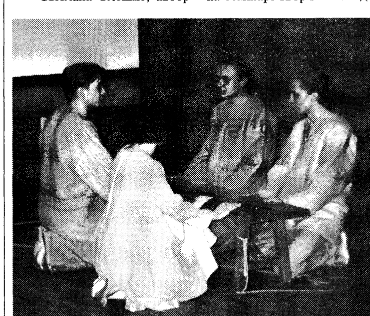
Хоч для режисера „Арабесок" нема нічого дивного в існуванні цього драматичного гуртка, дійсність все ж змушує дивуватися. Артисти, каже С. Олешко, не мають умов для проведення проб. У них нема найголовнішого — приміщення. Часом їм надає кімнату Музей Літератури в Харкові, а часом їм доводиться розучувати свої ролі просто неба. Наприклад, одного разу вони поставили виставу на східцях Музею Літератури.

Велику підтримку надало їм Видавництво „Смолоскип", директором якого є Осип Зінкевич. В них з'явилася можливість частіше виступати перед людьми. Наприклад, гурток виступив на семінарі творчої молоді в Ірпіні, який відбувся в червні минулого року. І ось тепер група здійснює поїздку по ЗСА і Канаді.

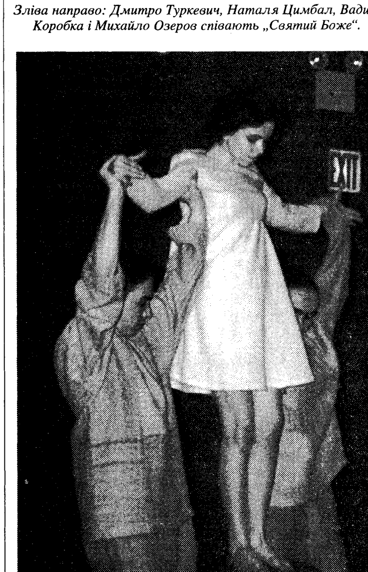
О. Зінкевич сказав після закінчення вистави, що він був захоплений ними, коли перший раз їх побачив. „Де ці люди взялися в Харко-ві?", — питав він себе. Його вразила їхня завзятість і те, що вони жертвували своїм особистим життям заради театральної творчості.

А творчість їхня спрямована не так на розвагу глядачів, як на збудження в них думки про місце і ролю українця в сьогоднішньому світі. Хтось із присутніх в залі сказав, що де політики не могли чогось зробити, там робили українська молодь і українське мистецтво.

Сергій Миронюк

Зліва направо: Дмитро Туркевич, Наталя Цимбал, Вадим Коробка і Михайло Озеров співають „Святий Боже".

Д. Туркевич і М. Озеров підтримують Н. Цимбал в пташиному леті.

Молодь...

(Закінчення зі стор. 1)

Національних Зборів, тобто парламенту; скасовувати будь-які акти Кабінету Міністрів; призначати і звільняти міністрів (за погодженням з прем'єр-міністром).

Такі занадто широкі уповноваження Президента можуть привести до повного авторитаризму, вважають учасники конференції.

Однак не все в новому проєкті молодечим організаціям не сподобалось. Вони схвально поставилися до того, що кандидувати на депутата може особа, якій виповнилося 18 років.